ATEŞ — ÇOCUKLAR İÇİN

Sayı : 8 | 5 Kuruş | 14-1-1937

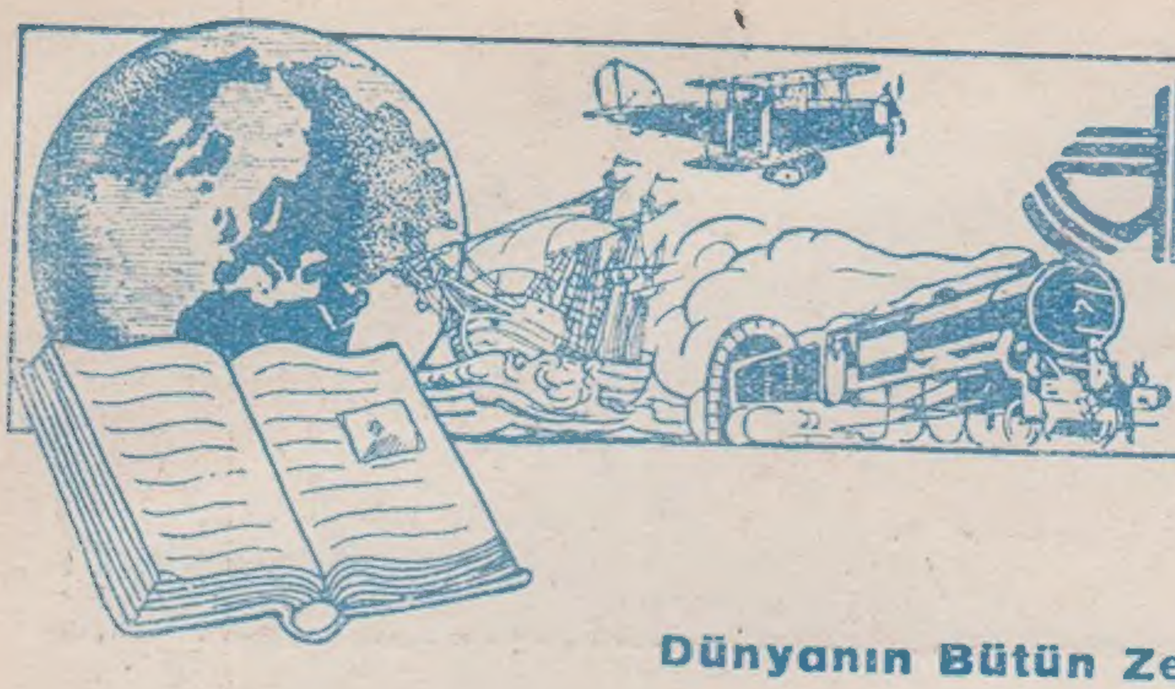

Dünyanın Bütün Zenginliği

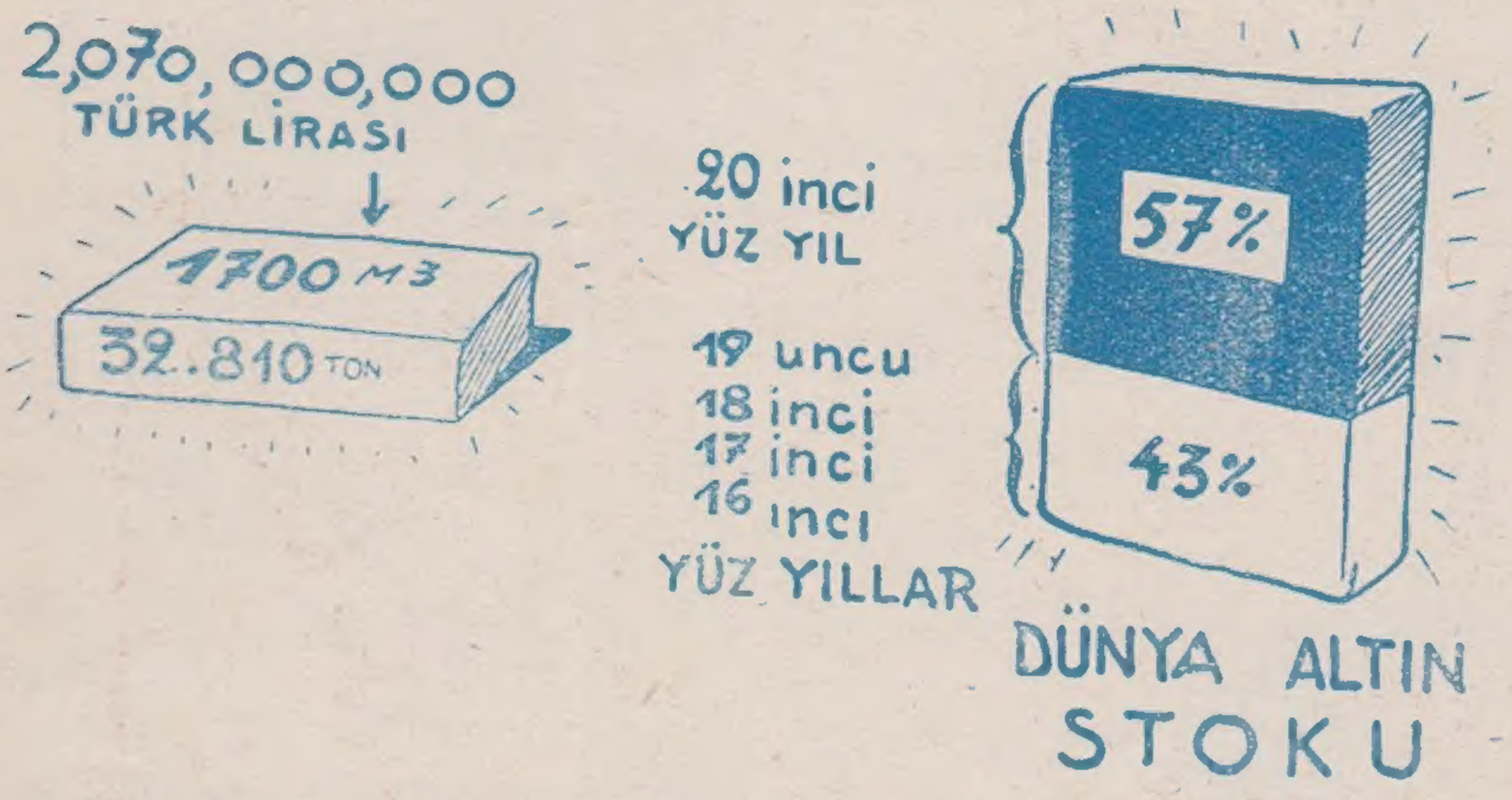

Bulundu, bulunalı dünyanın en kıymetli şeyi altın oldu. İnsanlar, yüz yıllarca onun peşinde koştular. Onu elde eden, herşeyi elde edeceğini sandı. Ve hâlâ da öyle sanıyor.

Bu gün yeryüzünde bulunan bütün altının (maden, süs, para veya külçe halinde) kıymeti 4800 milyon İngiliz lirası, yani takriben 2 milyar, 70 milyon Türk lirası olarak tahmin edilmiştir.

Eğer bütün dünyanın servetini teşkil eden altınları, bir araya getirip te bir külçe yapmak için eritip dökseydik, bu külçe 1700 metre mikâbı hacminde ve 32.810 ton ağırlığında olacaktı.

Yani koskoca bir dağ.

Dünyadaki altının, madenlerden çıkarıldığı bilindiğine göre en büyük kısmı, Traswaal' dan gelmektedir. Bundan sonra da sırasile: Amerika, Kanada, Rusya, Meksika ve Hindistan'dan altın çıkmaktadır. Şimdi dünyada bulunan altının % 53ü 1900 yılından sonra bulunmuştur. Geriye kalan % 47 si ise 20 inci yüz yıldan evvelki, dört yüzyıl içinde topraktan çıkarılmıştır.

Bunun sebebi, şimdiki altın çıkarma usullerinin eskisine göre çok ilerlemiş olması. Eskiden olduğu gibi madenlerde bir çok altının iyi tasfiye edilememek yüzünden kaybolmamasıdır. Bugünkü altın madeni ocakları arasında 1800, 2000 metre derinlikte olanları vardır. Bir yandan da boyuna altın aranıyor. Son zamanlarda Meksika'da yeni madenler bulundu. Rusya'daki madenlerde bazan 300 ve hattâ 500 gram ağırlığında külçeler halinde altın bulunmaktadır. 1935 yılı nisanında Groenland'da yapılan araştırmalarda da altın madeni bulduracak izler göründü. Şimdi Danimarka ile, bir Danimarka sömürgesi olan Groenland arasında, altını daha çabuk getirmek için uçak postaları kurmak düşünülüyor..

ATEŞ'in Spor Bulmaca Çözüleri

Birinci sayıdan, altıncı sayıya kadar süren Spor Bulmacalarının çözülerini gönderme çağı bu günün akşamı bitiyor. Bu günden sonra gelecek çözü mektupları kabul edilmiyecektir. Aşağıda size altı Spor Bulmacasının doğru çözülerini veriyoruz:

I inci bulmacanın çözüsü : Ringin ipleri yok.
II „ „ „ : Tenis ağı iğri konmuş.
III üncü „ „ : Kayakçı, skisini ters takmış.
IV „ „ „ : Birbirinin aksine kürek çekiyorlar.
V inci „ „ : Bisikletin selesi yok.
VI ıncı „ „ : Güllenin sapı yok.

Okurlarımızdan, çözüleri buradakilere uygun olanlar kur'aya gireceklerdir. Kazananların adlarını ve ne kazandıklarını gelecek sayımızda bildireceğiz.

(1 inci sayıda başladı)

Sakin ve tatlı bakışlı adam sözlerimi sükûnetle ve hattâ nezaketle ve şayanı kayıt bir dikkatle dinliyordu. Fakat yüzünde sözlerimi anladığını gösteren en ufak bir alâmet yoktu. Lâfımı bitirdiğim zaman bir tek kelime bile söylemedi.

İngilizce konuşmağa başladım. Belki bütün dünyada konuşulan bu dili anlarlardı. İngilizceyi, Almanca ile beraber, istediğim bir kitabı kolaylıkla anlıyabilecek kadar bilirdim, fakat düşüncelerimi kolaylıkla anlatamazdım. Halbuki burada meramımızı anlatmak mecburiyetindeydik. Zıpkıncıya :

— Haydi bakalım usta Ned sıra senin! Dedim. Bir Anglo-Sakson'un hiçbir zaman konuşamıyacağı en güzel İngilizceni torbandan çıkar !

Ned, kendine yalvartmadan anlattığım serüvenin İngilizcesini söylemeğe başladı.

Ned Land'ın sözlerini anlıyordum. Sözlerinin aslı benim anlattığım şeylerdi; fakat anlatılış şekli farklı idi. Kanada'lı sert tabiatının tesirile heyecana kapılıyordu. Şiddetli bir lisan ile «İnsan hukuku» ayak altına alınarak hapse tıkılmamızdan şikâyet etti. Hangi kanunla hüriyetimize sataşıldığını sordu, tehdit etti, bağırdı ve nihayet manalı bir jest ile açlıktan öleceğimizi söyledi.

Şayanı hayrettir, ki zıpkıncı benden çok daha makul konuşuyordu. Ziyaretçilerimiz gözlerini bile kırpmamışlardı. Anlaşılıyordu ki, elektrik ile işliyen bir geminin sahibi olan bu adamlar, elektrik üzerinde çalışmış büyük âlimlerden ne Arago'nun ne de Faraday'ın dilinden anlamıyorlardı.

Kaptan Nemo

İngilizce ve Fransızca ile boş yere dert yandıktan sonra neye baş vuracağımızı bilmiyordum ki Conseil:

— Eğer müsyü izin verirlerse Almanca söyliyelim! dedi.

— Nasıl? Almanca biliyormusun? diye bağırdım.

— Eğer müsyünün canını sıkmazsam bir Flaman kadar bilirim.

— Haydi konuş çocuğum, bilâkis memnun oldum !

Conseil, sakin sesile, başımızdan geçenleri üçüncü defa olarak anlattı. Fakat ince söyleyişile, güzel dilile beraber Conseil'in Almancası da muvaffak olamadı. Nihayet, çocukken okulda gördüğüm bir lâtince ile serüvenimizi bir kere daha anlatmağa başladım. Eğer Roma'nın meşhur nutukçusu Cicéron benim lâtincemi işitseydi kulaklarını tıkar ve aşçı diye mutfağa gönderirdi. Bununla beraber meramımı ifade ettim. Sonunç gene hiç oldu!

Bu son teşebbüs de katî bir muvaffakiyetsizliğe düşünce, iki meçhul adam anlaşılmaz dilleriyle birbirlerine bir şeyler söylediler; ve sonra çekilip gittiler; hattâ giderlerken, yeryüzünün bütün memleketlerinde dilleri anlaşılmıyan insanlarla konuşmak istenildiği zaman yapılan en ufak bir hareketi bile göstermediler.

Ned Land bağırdı :

— Fakat bu alçaklıktır!. Nasıl olur! Kendilerine Fransızca, İngilizce, Almanca ve Lâtince ile söz söylensin de bu haydutlar bir işaretle olsun cevap vermek tenezzülünde bulunmasınlar!

— Sakin ol Ned.. dedim, hiddet hiç bir zaman fayda vermez !

Çabuk parlıyan arkadaşımız:

— Fakat Müsyü Profesör, dedi, bu demirden kafes içinde açlıktan mı ölelim?

Filosof Gonseil:

— Adam sende.. insan açlıktan pek öyle kolay kolay ölmez! dedi.

— Dostlarım, dedim. Umutsuzluğa düşmiyelim.Bundan bin kat kötü vaziyetleri atlattık. Şimdi siz bana bu geminin kaptanı ve tayfaları hakkındaki fikirlerinizi dinlemek zevkini verin.

Ned Land:

— Ben fikrimi çoktan verdim, bunlar haydut... dedi.

— Âlâ! Fakat hangi memleketten?

— Haydutlar memleketinden!

— Benim Aslan Ned'im, dünya haritasında bu haydutlar memleketi henüz gösterilmemiş! Fakat şunu söyliyeyim,ki bu iki meçhul adamın milliyetini tayin etmek pek güç birşey. Şimdilik Fransız, İngiliz ve Alman olmadıkları anlaşılıyor. Fakat zannediyorum, ki herikisi de cenup ahalisinden olacak. Fakat İspanyol mu, Türk mü, Arap mı, yahut Hintli mi, yüzlerinden ve vücutlerinden kestiremedim; dillerine gelince, katî olarak anlaşılmıyor.

Conseil :

— İşte dedi, bütün dilleri bilmemenin, yahut ta yeryüzündeki insanların bir tek dil kullanmamalarının kötülüğü !..

Ned Land cevap verdi:

— Nafile, dedi, bütün dilleri de bilsek, yeryüzündeki insanlar bir tek dil de konuşsalar burada geçmez, çünkü bu herifler kendilerine mahsus bir lisan kullanıyorlar, öyle bir dil, ki kendilerinden yeyecek isteyen en cesur adamları bile umutsuzluğa düşürmek için icat edilmiş! fakat yeryüzünün her köşesinden ağzını açmak, dudaklarını oynatarak ağız şapırdatmak meramını anlatmak için kâfi gelmez mi? Bu hareket Québec'de de Paris'te de «Açım!. Bana yiyecek birşey ver! » demek değil midir?

Conseil :

— İlâhi dedi, dünyada ne zeki adamlar vardır!

Tam bu sözleri söylerken kapı açıldı ve içeriye bir Stewart, girdi (Gemi hizmetçisi, kamarot). Bize bir ceket ve bir gemici külotundan ibaret birer kat esvap getirdi; bu esvaplar, aslını anlıyamadığım bir kumaştan yapılmıştı. Derhal sırtıma geçirdim, arkadaşlarım da beni taklit eitiler. Bu sırada — dilsiz ve belki de sağır olan — kamarot, masayı düzeltmiş ve üç kişilik bir sofra hazırlamıştı. Conseil:

— İşte ciddî bir iş, hem mükemmel olacağa da benziyor! dedi.

Zıpkıncı :

— Adam sende, dedi, burada ne yiyeceğinizi sanıyorsunuz? Deniz kaplumbağası ciğeri, köpek balığı filetosu yahut deniz aygırı bifteği!

Conseil :

— Acele etme, görürüz! dedi.

Üzerleri gümüş kapaklarla örtülü sahanlar masaya intizam ile dizildi; biz de masa başına oturduk. Şüphesiz ki medenî adamların eline düşmüştük. Bizi ışığa boğan elektrik ziyası olmasaydı, kendimi Paris'teki Grand-Hôtel'in yahut Liverpool'deki Adelphi otelinin yemek salonunda sanacaktım. Şunu söylemeğe mecburum,ki eksik olan sadece ekmek ile şaraptı. Su, taze ve berraktı, fakat nihayet su idi, ki Ned Land ondan hiç te zevk almaz. Bize getirilen yemekler arasında pek güzel hazırlanmış muhtelif balıkları tanıdım; fakat bazı sahanlardakinin—gene çok lezzetli şeylerdi—isimlerini söyliyemiyeceğim. Masa servisine gelince çok zarif ve ince bir zevk ile hazırlanmıştı. Kaşıklarda, çatallarda, pıçaklarda ve tabaklarda bir N harfinin etrafına lâtince iki kelime ile yazılmış bir işaret vardı:

Mobilis
N
in mobili.

Bu lâtince sözü « Hareket eden vasıta içinde hareket eden adam.» diye tercüme edebiliriz. N harfi, hiç şüphesiz, ki denizlerin dibine kumanda eden bu esrarengiz adamın isminin ilk harfi idi.

Ned ile Conseil bukadar düşünmemişlerdi. Yemekleri silip süpürüyorlardı, onları taklitte ben de gecikmedim. Talihimiz hakkındaki emniyetim artmıştı, bana öyle göründü, ki misafirleri olduğumuz kimselerin bizi açlıktan ölüme makkûm etmek istemedikleri anlaşılıyordu.

Şu dünya da her sıkıntının bir sonu vardır, herşey geçer, hattâ onbeş gündenberi birşey yememiş olan adamların açlığı bile...Karnımız doyar doymaz bir uyku bastırdı. Ölüm ile pençeleşerek geçirdiğimiz bitmez tükenmez bir geceden sonra dinlenmek pek tabiî idi. Conseil :

— Mükemmel bir uyku çekeceğim! dedi.

Ned Land :

— Ben uyuyorum! diye cevap verdi.

ki arkadaşım halının üstüne [illegible]lar; ve derhal derin bir [illegible]ya daldılar.

Bana gelince, bu şiddetli [illegible] ihtiyacına onlar kadar ko[illegible]da kendimi kaptıramamış[illegible]. Kafama birçok düşünce[illegible] yığılıyor, fikrimi halledilmez [illegible]aller sıkıştırıyor, yarı açık [illegible]lerimin önünden bin türlü [illegible]al geçiyordu! Nerede idik? [illegible] hangi esrarengiz kuvvet [illegible]ürüklüyordu ? hissediyordum, [illegible]ahat hissettiğime inanıyordum, [illegible] içinde bulunduğumuz alet de[illegible]lerin en derin tabkalarına [illegible]iyordu, şiddetli kâbuslar içinde [illegible]dim. Denizlerin dibinde şim[illegible]diye kadar bilmediğimiz meç[illegible]hul hayvanları görür gibi olu[illegible]yordum; bu deniz altı ge[illegible]misi de onlara benziyordu; canlı [illegible]e onlar kadar müthiş ve iri... Sonra, kafama bir sükûnet ge[illegible]iyordu, hayallerim eriyip kay[illegible]boluyordu ve derin bir uykuya [illegible]alıyordum.

XI

Ned Land'ın hiddeti

Nekadar uyuduk, bilmiyo[illegible]rum; fakat çok uzun sürmüş ol[illegible]malıydı, çünkü bütün yorgunlu[illegible]ğumuzu gidermişti.

İlk uyanan ben oldum. Ar[illegible]kadaşlarım henüz yatıyorlardı, [illegible]hareketsiz birer kitle halinde [illegible]idiler. Bu uykudan uyanır u[illegible]yanmaz, kafamın rahatlamış, ve [illegible]fikrime bir berraklık gelmiş ol[illegible]duğunu hissettim. Bulunduğu[illegible]muz odayı tekrar dikkatle göz[illegible]den geçirmeğe başladım. Hiç[illegible]birşey değişmemişti. Hapisane, [illegible]hapisane olarak kalmıştı, mah[illegible]puslar da mahpus bulunuyorlar[illegible]dı. Bununla beraber, kamarot, [illegible]uykumuzdan istifade ederek sof[illegible]rayı kaldırmıştı. Bu vaziyeti [illegible]değiştirecek hiçbirşey görün[illegible]müyordu. Kendi kendime sonu[illegible]na kadar bu odada kapalı ka[illegible]lıp kalmıyacağımızı sordum ve düşündüm.

Bu dinlenme üzerimde deh[illegible]şetli bir tesir yapmıştı; kafam dünkü kâbusundan kurtulmuştu. Fakat bu sefer, göğsümün pek ziyade sıkıştığını hissettim. Zor[illegible]lukla nefes alıyordum.

Ağır hava, ciğerlerime kâfi gelmiyordu. Oda büyük olma[illegible]sına rağmen, içindeki havanın Oxygène'ini bir haylı tüketmiş olduğumuzu anladım.

Hem zaten bir adam, bir saatte yüz litre hava içinde bulunan Oxygéne' i tükenir; ve bu yüz litre hava, kaybettiği oksijen kadar hamızı karbon alır ve te[illegible]neffüs edilemez bir hale gelir.

Hapisanemizin havasını mu[illegible]hakkak değiştirmek lâzımdı, ve hattâ hiç şüphesiz, ki bu yeraltı gemisinin havasını tazelemek lâzımdı.

Burada fikrime bir sual gel[illegible]di : Bu geminin kaptanı hava [illegible]meselesinde ne yapıyordu ? Havanın tazeliğini kimyevî u[illegible]sullerle mi muhafaza ediyordu, meselâ : *Chloratte de potasse*'ı [illegible]ısıtarak oxygéne elde ediyor; ve gemidekilerin teneffüsü ne[illegible]ticesinde hasıl olan hamızı kar[illegible]bonu da *potasse caustique*'e em[illegible]dirmek vasıtasile mi havadan [illegible]alıyordu.

Bu takdirde, lâzım gelen maddeleri tedarik etmesi için medeniyet âlemi ile temasta ol[illegible]ması lâzımdı. Yoksa, büyük bir tazyik ile geminin hava mahzenlerine hava doldurup tayfaların ihtiyacına göre yavaş yavaş salıvererek mi geminin havasını temizliyordu ? Belki. Yahut, en tabiî, en kolay ve en ucuz bir şekilde, ve tıpkı büyük deniz memelileri gibi, ara sıra denizin yüzüne çıkmak suretile temiz hava ihtiyacını gideriyordu ? Ne yaparsa yap[illegible]sın, hangi usul ile olursa olsun şimdilik havayı temizlemekte gecikmemesi lâzımdı !

Hakikaten, nefes almakta git[illegible]tikçe güçlük çekmeğe başladı[illegible]ğım şu anda, birdenbire bir te[illegible]miz hava cereyanı ile karşılaş[illegible]tım. Bu havada deniz rüzgâr[illegible]larının serinliği, ve deniz rüz[illegible]gârlarının iyot kokusu vardı ! ağzımı açtım, ciğerlerim taze hava ile serinledi. Aynı zamanda gemide hafif bir sallantı hisset[illegible]tim. Demek bu gemi, bu çelik[illegible]ten canavar, tıpkı balinalar gibi nefes almak için Okyanos'un yüzüne çıkıyordu. Bu suretle geminin hava ihtiyacı işini tama[illegible]men öğrenmiş oldum.

Ciğerlerimi temiz hava ile toldurduktan sonra, lütûfkâr, ha[illegible]yat verici bir nefes gibi gelen bu havanın geldiği deliği ara[illegible]dım ve bulmakta güçlük çek[illegible]medim : Kapının üstünde küçük bir delik vardı, ki oradan oda[illegible]nın içine serin bir hava sütunü [illegible]giriyordu.

Ben bu delik ile meşgul idim, ki Conseil ile Ned Land yüzlerine çarpan bu serin hava[illegible]nın tesirile hemen ikisi de bir anda uyandılar. Gözlerini uğuş[illegible]turdular, gerindiler ve bir sıç[illegible]rayışta ayağa kalktılar. Conseil [illegible]mutat olan nezaketile :

— Müsyü iyi uyudular mı? Dedi.

— Pek güzel uyudum ev[illegible]lâdım, ya siz usta Land?

— Ayağımdan sürüseler duy[illegible]mazdım Müsyü profesör; fakat yanılmıyorsam bir deniz rüzgârı teneffüs ediyor gibiyim?

Bir gemici bu hususta al[illegible]danamazdı. Kanadalıya, onlar uykuda iken olup biteni anlattım:

— Âlâ, dedi, canavar Abra[illegible]ham Lincoln'a göründüğü za[illegible]man işittiğimiz gürültü şimdi anlaşıldı.

— Öyle usta Land, nefes alıyormuş!

(Arkası gelecek sayıda)

Hortlak

Yazan: Mustafa Rona

Korkunç Hikâye :

Bu, haber bomba gibi patladı..

Bir hafta içinde on yedi çocuk kaybolmuş. Bütün araştırmalar bir sonunç vermemişti. Kaybolan çocuklardan hiçbirinin izini bulmak kabil olamıyordu. Sabahleyin, okula gitmek için evden çıkıyorlar, sonra bir daha dönmüyorlardı. Nereye gittikleri belli değildi. Birçok doktorların düşünceleri soruldu. Hemen herkes, öldürme merakına kapılmış bir deliden şüpheleniyordu. Bu deli kimdi? Neredeydi?. Acaba deliliğini kimseye göstermiyecek kadar akıllı bir görünüşü mü vardı?.

Herkes birbirinden şüphelenmeğe başladı. Yoldan geçenler karşısındakini şüpheli şüpheli süzüyor, hepsi de insana: «Sakın sen olmayasın?.» gibi soran gözlerle bakıyorlardı.. Nihayet o çağın hükûmeti gazetelerde bir yazı bastırdı. İçişleri nazırlığı İstanbul halkını, çocuklarını korumağa çağırıyor. Herkese göz açmasını söylüyordu.

Artık kimse yolda düşünceli veya göze batacak bir halde gidemez oldu. Çünkü işin şaka götürür tarafı yoktu. Birisi bir başkasından şüphelendi mi?. hemen haber veriyor, zavallı adamın hiçbir suçu da olmasa, ensesine el atılıyordu.

İşin asıl acayip tarafı, kaybolan çocukların yaşayıp yaşamadıklarına dair bir iz elde edilememiş, hiçbir ölü bulunamamış olmasıydı. İstanbulun aranmamış köşesi bucağı kalmamış, bütün yangınlıklar gözden geçirilmişti.

* * *

Bir gün Ahırkapı taraflarındaki kayalık sahilde bir çocuk ölüsü bulundu. Uzun boylu araştırmaların sonunda zavallının kan kaybetmekten öldüğü anlaşıldı. Vücudünün hiçbir yarası beresi yoktu. Yalnız dirsek içlerinde ve boynunda bir köpeğin ısırmasından hasıl olmuş gibi ufacık yaracıklar vardı. Bu yaralar tam damarların üstüne rastlıyordu.

Heyecan ve merak son haddine vardı.. Safdil halkın büyük bir kısmı çocuklarını hocalara, falcılara okutmağa götürdüler.. Herkes bir hortlaktan şüpheleniyor, buna karşı, ancak duanın ve büyünün sökeceğini söylüyordu. Bir yandan falcılarla üfürükçüler de bu ateşi körüklüyor. Bu yeni varidat kaynağından zengin olmağa çalışıyorlardı.

Ben o vakitler, Fransa'da sefaret kâtipliği yapıyordum. İzinle İstanbul'a geleli daha onbeş gün bile olmamıştı. Küçük kardeşim Ali mektebe giden on dört yaşlarında bir çocuktu. Gelir gelmez, bizim evdekilerin heyecanı gözüme çarptı. Sordum ve bana bütün vakayı anlattılar. Zavallı Ali'yi 7 gündür okula göndermiyorlar,çocuk derslerinden kalıyordu. Ali, yaşının ufaklığına göre cin gibi, ateş bir çocuktu. Büyük bir adam tavrile ağır ağır konuşur, he sorulana bir cevap verme sini bilir, hasılı zekâsına her kesi hayrette bırakırdı. Kardeşimin böyle masal gibi birşey yüzünden okuldan kalmasın istemediğim için, çocuğu birgün karşıma aldım:

— Ali.. dedim. Evde kalmaktan canın sıkılmıyor mu?.

— Evet ağabey.. dedi. Ben okula gitmek istiyorum ama annemle babam bırakmıyorlar. Ne yapayım?.

Küçüğün bu sözleri çok hoşuma gitmişti. Dedim ki:

— Bak Ali. Bu elbette hortlak filan değildir. Fakat bazan böyle hasta adamlar vardır. Meselâ bir zamanlar Almanya'da, Fransa'da böyle kanlı katiller çıktılar. Bunların kafalarında birer tahta eksik. Herifler yalnız öldürmek için öldürüyorlar.. Sen tabancadan korkar mısın?.

— Yook.. Benim bir tane flober tabancam var, iyi kullanıyorum.

— Flober tabancası yetmez. Ben Fransa'dan ufacık bir tabanca getirdim. Bugün seninle deniz kenarına gider atış yaparız. Sana tebancanın nasıl kullanılacağını gösteririm.. ama

delilik edip oynama.. yalnız lâzım olunca kollan..

Ali, başını sallıyarak sözümü kesti:

— Ağabey, sen de beni hiçbirşey bilmez bir çocuk mu sanıyorsun ? Benim Flober bile bizim tekiri az kalsın öldürecekti. Hiç tabanca ile oynanır mı ?.

O gün öğle üstü Ali'yi yanıma aldım, Kumkapı kayalıklarında bizim ufacık Fransız tabancasını denedik. Ali'nin çelik gibi kolları vardı. Tabancayı tutuşunu ve ateş edişini görünce hayretten hayrete düştüm. Dedim ya, ateş gibi bir çocuktu.

Bu iş te böyle bittikten, Ali tabancayı kullanmasını iyice öğrendikten sonra artık çocuğu mektebe göndertmiyecek bir engel yok demekti. Anneme küçüğü kendi elimle mektebe götürüp getireceğime söz verdikten sonra bir sabah, sokağın köşesinden çocuğu salıverdim.

Bu işte hortlak filân olduğuna elbette inanmıyordum. Bu bir katil olduğuna göre çocukları herhangi bir surette aldatması ve beraberinde sürüklemesi lâzım geliyordu. Ali de öyle kolay kolay kandırılacak çocuklardan değildi. Onun için Ali'nin başına bir iş, ancak çocuğu zorla götürdükleri taktirde gelecekti. Yanına bir tabanca verdiğime göre onu zorla götürmeğe de pek öyle imkân kalmıyordu.

Fakat..

Okula yeniden başladığının üçüncü günü akşamı, Ali sözleştiğimiz sokak köşesine gelmeyiverdi.

Ödüm patladı.

Şimdi eve ne cevap verecektim ?

Acaba kardeşçiğime ne olmuştu ?.

İlk işim polise haber vermek oldu. Vaziyeti anlattım. Eve dönmeğe adeta korkuyordum. Bu sırada Ali'nin sınıf arkadaşlarından birisine rastladım. O da bizim mahallede oturuyordu. Hemen sordum:

— Ali okuldan çıkmadı mı?

— Beraber çıktık. dedi. Fakat siz bir adam göndermişsiniz, Sultanahmet meydanında Ali'yi karşıladı. Beraber gittiler. Ben de ayrıldım, babamın dükkânına uğradım.

— Ben adam falan göndermedim. Nasıl adamdı bu ?..

— Uzunca boyluydu. Pek iyi hatırlamıyorum amma, zayıftı ve paltosunun yakasını kaldırmış, şapkayı yüzüne çekmişti..

Şimdi işi anlıyordum. İşte artık çılgın katilin avlarını nasıl kandırdığı meydana çıkmıştı. Hemen koşup bu işi polise haber verdik. Ali'nin sınıf arkadaşı da meseleyi anlamış o da benimle beraber gelmişti. Polisler kendisini sorguya çektiler ve Ali'nin bu adamla Ahırkapı'ya doğru gittiğini, yollarda sora sora meydana çıkardık.

Eve gitmekten korkuyordum, Annem Ali'yi benimle beraber sanacak herhalde pek okadar merak etmiyecekti. Onun için evin önünden geçmeden, başka yollardan polislerle beraber Ahırkapı'ya yollandık. Sahile gelince araştırmağa başladık.

Buralarda yeryer yangınlıklar, kırık çarık, teneke evler ve nihayet sahile doğru da, yarı yıkılmış, azametli surlar vardı. Ali'nin sınıf arkadaşını evine gönderdim. Ben de iki polisle beraber bütün cıvarı aramağa başladım. Vakit haylı gecikmiş, gece yarısına yaklaşmıştı.

Polisler uzakları aradılar. Ben ise surların dibinde geziniyordum. Öyle yorulmuştum, ki bir kayanın üstüne oturdum ve yaslı başımı ellerimin arasına aldım.

Düşünceye dalmışım..

Bir elile yüzünü kapatmış.....

Ne diye sanki, çocuğu okula göndermiştim ?

Bu, kanlı katil yakalanıncaya kadar beklemek daha doğru olmaz mıydı ?. Ah benim aptal kafam. Sana ne be adam ?. Bırak çocuğu evde.. yahut ta götür okuluna, git akşamları da al.. Nene gerek senin?. Sanki çocukçağız tabancasını doğru dürüz kullanabilecek mi ?. Baksana herif yavrucağı ne de güzel aldatmış.. Bukadar akıllı bir deli görmemiştim doğrusu..

Ah Tanrım, sen acı bana. Kardeşimi aptal gibi delinin eline teslim ettim. Şimdi anama, babama ne cevap vereceğim ?.

Birdenbire kulak kabarttım.

Bulunduğum yerin sağından doğru, yerin altından gelirmişçesine bir gürültü. Bir daha... Sanki büyük bir çekiçle bir yere vuruluyordu..

Bu, nereden geliyordu acaba?.

Safi kulak kesilmiştim.. Ar kasından bir insan haykırışı duyar gibi oldum.. Acaba bozulmuş sinirlerim, bana olmayan şeyler mi duyuruyordu..

Fakat hayır. Bu haykırış kulağıma bir daha çalındı..

O zaman yerimden fırladım.

İleriden bana doğru ilerliyen bir gölgenin adım seslerini işittim. Bu, etrafı arıyan iki polisten birisiydi. Yanıma yaklaştı. Fakat birşey söylemesine meydan bırakmadan onu kolundan çektim. Duyduklarımı anlattım.

Bu, zeki bir memurdu. Hemen, sesin nereden geldiğini sordu. Ve birlikte yakındaki sur duvarlarını aramağa başladık. Arama bir iki dakika sürdü. İkimiz de paslı bir demir kapının önünde durmuştuk, dinledik. Ne bir ses, ne de çıt..

Kapının önünde koca bir kilit asılıydı. Polis :

— Burası kapalı.. dedi.

Fakat ben istemeden ve hiç birşey düşünmeden elimi kilide atmıştım. Hayret, kilit açıktı. O zaman ikimiz de şaşkın gözlerle birbirimize baktık.

Polis hemen tabancasını çekti düdüğünü ağzına alıp, arkadaşını çağıracaktı. Fakat ben elini tuttum, yavaşça :

— Eğer hakikaten deli burada ise gelişimizden haberi olmasın. dedim. Belki buranın başka bir kapısı vardır ve herifi kaçırırız. Düdüksüz çağırsak iyi olur.

Buna da lüzum kalmadı. Zira diğer memur yanıbaşımızda peyda oluverdi.

O da tabancasını çekti. Kapıyı yavaşça aralıyarak, elektrik fenerlerimizin ışığını içeriye tuttuk. Burası rutubetli bir taş merdivene açılıyordu.

Biz indikçe, altımızdan doğru hafif bir ses peyda oluyordu. Böylece otuz basamak kadar indik ve ansızın demir bir kapının önünde durduk.

Birdenbire açtık.

Gördüğümüz şey, âdeta damarlarımızda kanımızı dondurdu. Rutubetli bir mahzene girmiştik. Ortada, yerde bir fener duruyor ve etrafa ışık veriyordu. Karşımızdaki köşede hemen kardeşim Ali olduğunu tanıdığım bir çocuk bir elini yüzüne kapatmış, öteki elile sanki üzerine gelmek istiyen birisini itmek istermiş gibi bir hareket yapmıştı. Hafif hafif ağlıyordu.

Duvarda sallanan iri bir gölge vardı. Bu gölge evvelâ bizi göremedi. Fakat hafif hafif homurdanmakta devam etti :

— Bana tabanca atarsın ha. Seni çiğ çiğ yiyeceğim.. Kanını içeceğim senin.. Hah hah hah.. (Bir kahkaha attı.) Ne güzel. Na güzel.

Sonra birdenbire geriye dö dü. Polislerden birisi :

— Davranma.. diye bağırd

Biz koşar gibi mahzene d muştuk. İki polis herifin üstü çullanmak istediler. Lâkin birden, bir geyik çevikliğile g riye sıçradı..

Burnunun dibinde dur tabancaları görüyor, hiç aldı etmiyordu. Biz, gene:

— Davranma.. diye bağırd

— Hah.. hah.. hah!. di göldü.

Fakat apansız gülüşü k sildi. Bütün hızile polisle üzerine atıldı. Bu adamda mi hiş bir kuvvet olmalıydı. Za «Deliler kuvvetlidi.» Demez mi?. Herif bir saniyede polis rin ikisini de yere yıkmış Onlar şaşkın debelenirken, b yaklaştım. Bütün kuvvetim delinin kafasına bir yumruk i dirdim. Bu, öyle bir vuruştu. çılgın gık bile diyemedi.

Yere serildi ve kaldı.

* * *

Mesele sonradan iyice a dınlandı. Bu adam, üç ay bu mahzende yaşıyor, tek t çıkarak bir çocuk avlayıp dön yordu. İçine girdiğimiz mahz nin yanında, başka bir mahze de birer iskelet haline gelm ve ölmelerine pekaz k mış, bir sürü çocuk buldu Zavallılar, lâf söyliyecek hal bile değildiler. Herif bunlar damarlarını dişlerile keser kanlarını yalarmış.

Bizim Ali'yide öyle kurnaz kandırmış,ki çocuk evvelâ hi birşeyden şüphelenmemiş, fak sonra surların dibine geldikl zaman çılgın,ansızın Ali'ciğimi kafasına bir yumruk indirip ç cuğu iyice sersemlettikten son demir kapaktan aşağıya ind miş. Ali, ayılınca tabancasi

ROMA ZORUNA

KARŞI KOYANLAR

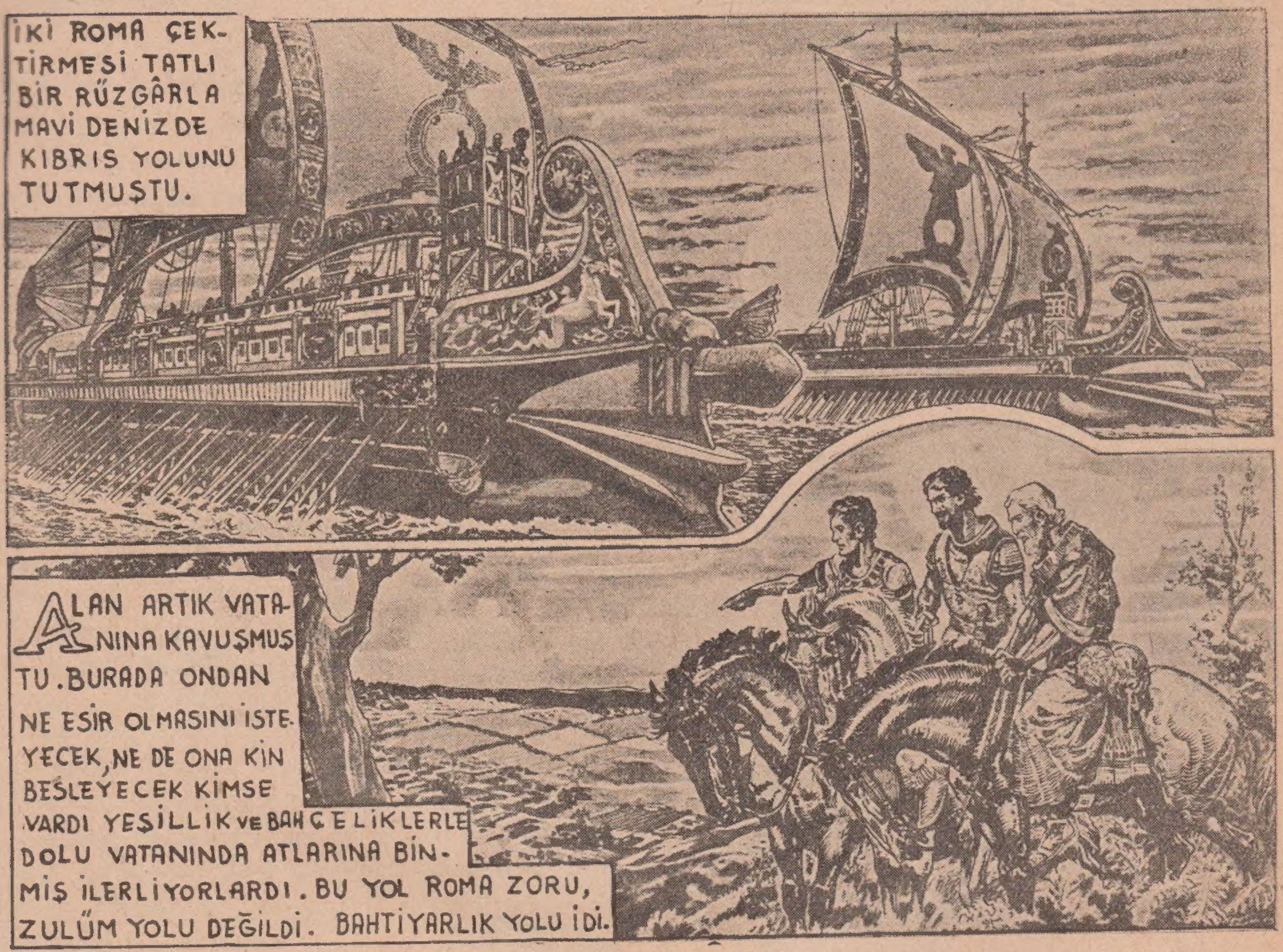

Güzel bir ilkbahar akşamı başlarından birçok felâketler geçen, Kozal'la Alan ve Matyas iri Roma çektirmelerine bindiler ve güney İtalya'sından Kıbrıs'a doğru yola çıktılar. Artık bütün dertlerini arkada bırakmışlar, güler yüzlü ve tatlı vatanlarına kavuşmak heyecanile herşeyi unutmuşlardı. Bir sabah, erkenden Kıbrısa vardılar. Bu cennet gibi memleketin havasında insanın sinirlerini yatıştıran bir sihir vardı. Şen kuşlar cıvıldıyor, binbir renkli çiçekler, renk ve kokularile bu saadet adasını süslüyorlardı.

Şimdi onlar için yeni ve sevinç dolu bir hayat başlıyordu.

Son

---

iki defa ateş etmiş ama. Kurşunlar gûya tesir etmemiş. Onun söyleyişine göre iyi nişanlamış. Fakat hiç hortlağa kurşun tesir eder miymiş?. Zira bu ölü benizli adam hortlakmış.

Zavallı Ali de kurşunların titreyen ellerindeki tabancadan boşa gittiğini hesap edemiyecek kadar korkmuştu. Benim sur dibinde yeraltından duyduğum sesler meğer onun tabanca sesleriymiş.

İşte böylece hortlak işini hallettik. Fakat bu meselenin dedikodusu uzun zaman sürdü, ve İstanbul'u haftalarca titreten hortlak güçhalle unutulabildi.

Son

Bozkurtların Ölümü

(Başı 7 inci sayıda)

Ortalığı bir an, bir kılıç şakırtısı bürüdü. Çeriler kılıçlarını üst üste yere fırlattılar. Yüzbaşı da en üste kendi kılıcını attıktan sonra «Ardımdan gelin!» diye bağırdı. Çerileri biraz ilerde, ağaçlıktan uzaktaki kayaların yanına getirdi. Artık geri dönmenin de imkânı kalmamıştı. Sular yukardan inip aşağıdaki dereye karışıyor, dere de boyuna kabarıyordu. Işbara Alp bağırdı:

— Kayalara sıkı yapışın. Dayanan kurtulur. Gücü kalmıyanı sular alıp götürür!

Çeriler dizlerine yaklaşan suyun içinde kayaların çıkıntılı, sivri yerlerine tutundular. Sular yükseliyor, yıldırımlar biraz ilerdeki kılıç yığınının üstüne düşüyordu. Onbaşı Yamtar, tutunduğu kayanın yukarıya doğru sivri ve ince olduğunu görünce tek elile hemen kemerini çıkardı. Yanındaki iki çeriye buyurdu:

— Daha bütün gücümüz tükenmemiştir. Beni sıkı tutup şu kayışımı kayanın sivriliğine bağlamama yardım ederseniz üçümüz de kurtuluruz. Daha birkaç kişi de kurtulur. Sıkı tutamazsanız üçümüz birden sulara kapılır, gideriz. Haydi bakalım sen suya sırtını verip yaslan bizi koru, sen de beni tut, sulara kapılmadan şu kayışı düğümleyim!

Benim! Sen kimsin?

Onbaşı Yamtar, kemerini ortasından iyice düğümledi. Sarkan iki ucunu aşağıya uzattı. Bu uçlardan birini kendisi tuttu. Birine de çerilerden biri yapıştı. Öteki çeri onbaşıya asılmıştı. Su bellerine yaklaşıyordu. Artık yıldırımlara aldıran yoktu. Güçleri kesiliyordu. Soluyorlar, ellerini kayalara sıkıca kenetliyerek sulara kapılmamıya uğraşıyorlardı.

Işbara Alp hâlâ atının üstünde idi. Yayının kirişini kayanın sivriliğine takmış, demirini de elile tutuyor, böylece sulara karşı kendini de, atını da koruyordu. Onbaşı Yamtar şimdi kayaya ilmiklediği kemerine daha sıkı sarılmıya mecburdu. Çünkü artık onbaşıya asılan çeri tek değildi. Bunlar birbirine sarılarak uzayan belki yirmi kişi olmuşlardı. Fakat Yamtar itiraz etmiyor, irkilmiyor, yalnız kemere daha sıkı sarılmıya uğraşıyordu. Bu ara yıldırımdan daha keskin, gök gürültüsünden daha güçlü bir ses yükseldi:

— Kurt Kaya, elini çöz!...

Ve ondan sonra ortalığı gene yıldırımların sesi bürüdü. Işbara Alp tam zama-

nan yüzbaş
zaman ışıma
ın bütün
sonra da
uzıyan bu
seslenmede
mıştı. Gö
kendilerind
diğini ara
İşte durma
yağıdan b
lar, kılıçla
yaylarının
adaklardan
gün geçirm
gene niçin
bir yandan
bir yandan
yordu. Bi
kının kısa
nın bu bir
yanan eski
bir çabukl
ğini gördü
ne bir ça
tırdı ve h
elini çöz!..
r'ın ardına
kadan onu
buyruğunu
düt etmedi
bu on eri
başının iki
Yamtar'a d
— Ya
kopacak...
Genç
gayret etti
bütün ağ
gücünün

[1] Ça

Yazan : ATSIZ

...nında gürlemişti . Herkesten daha yukarı bir yerde tutu... yüzbaşı çakınların[1]zaman ...man ışımaları arasında Yamtar'... bütün yaptıklarını görmüş, ...nra da birbirine tutunarak ...yan bu insan zincirini hiç ...slenmeden gözlerile kovala...ıştı. Gönlü daima Tanrının ...endilerinden niçin yüz çevir...diğini aramakla uğraşıyordu. ...şte durmadan Çine akıyorlar, ...ağıdan bir an uzak kalmıyor...lar, kılıçlarının kında uyuduğu, ...aylarının gerilmediği, oklarının ...adaklardan çıkmadığı bir tek ...ün geçirmiyorlardı. Fakat Tanrı ...ene niçin kızmıştı?.. Yüzbaşı ...ir yandan bunu düşünüyor, ...ir yandan da Yamtar'ı gözlü...yordu. Birden parlıyan bir ça...kının kısa ışığında sivri kaya...ın bu bir alay çeriye güç da...yanan eski kayışı her an artan ...ir çabuklukla kemirip eğeledi...ğini gördü. Ne yapacağını ge...ne bir çakın hızıyla kararlaş...tırdı ve haykırdı: «Kurt Kaya ...elini çöz!..» Kurt Kaya Yamta...r'ın ardına yapışan erlerin ar...kadan onuncusuydu. Yüzbaşının buyruğunu alınca bir an tered...düt etmedi ve kara, azgın sular bu on eri bir anda yuttu. Yüzbaşının ikinci defa gürliyen sesi Yamtar'a da tehlikeyi bildirdi:

— Yamtar; tek dur, kayış kopacak...

Genç Onbaşı biraz daha gayret etti. Kendini araksındaki bütün ağırlığa rağmen insan gücünün son gayretile ileriye

[1] Çakın — Şimşek

almıya muvaffak oldu. Diğer elile de kayanın bir çıkıntısını yakaladı. Şimdi daha fazla emniyette idiler. Yukardan aşağı akan sular hızını saklamakla beraber yağmur dinmiş, rüzgâr kesilmişti. Herbiri, bir yere ilişen çeriler birer birer toplanmıya başlamışlardı. Üzerlerine yapışan sırsıklam giyimleri altında şimdi herbiri biraz daha uzun görünüyordu. Işıyan günün altında yüzbaşının buyruklarını yaymak için öteye beriye koşuyor, yardım gereken arkadaşlarına el uzatıyorlardı. Kargaşalık daha bir müddet sürdü. Gün yerden bir ok boyu yükseldiği zaman herşeyi sükûna kavuşmuş buldu.

Yüzbaşı Işbara Alp işlerin yoluna girdiğini görünce çerilerine bağırdı: « Haydi, kılıç yığınına varın, herkes öz kılıcını bulsun!». Çeriler davrandılar. Yıldırım, kılıçların bazılarını parçalamış, dağıtmıştı. Işbara Alp'ın kılıcı en üstte, eskisinden daha parlak, daha keskin duruyordu. Atlarını yitirmiş olanlar arıyorlar, hayvanları adlarıyla, ıslıklarla çağırıyorlardı. Uzaktan kişnemeler işitiliyor, ölmiyen atları birer ikişer ortaya çıkıyorlardı. Bazılarının atları dönmüyor, bazan gelen atların da atlıları artık yaşamıyordu. Işbara Alp kılıcına bakıyor, yıldırımlarla eskisinden daha çok keskinleşen kılıcını Tanrının kendisine yar-

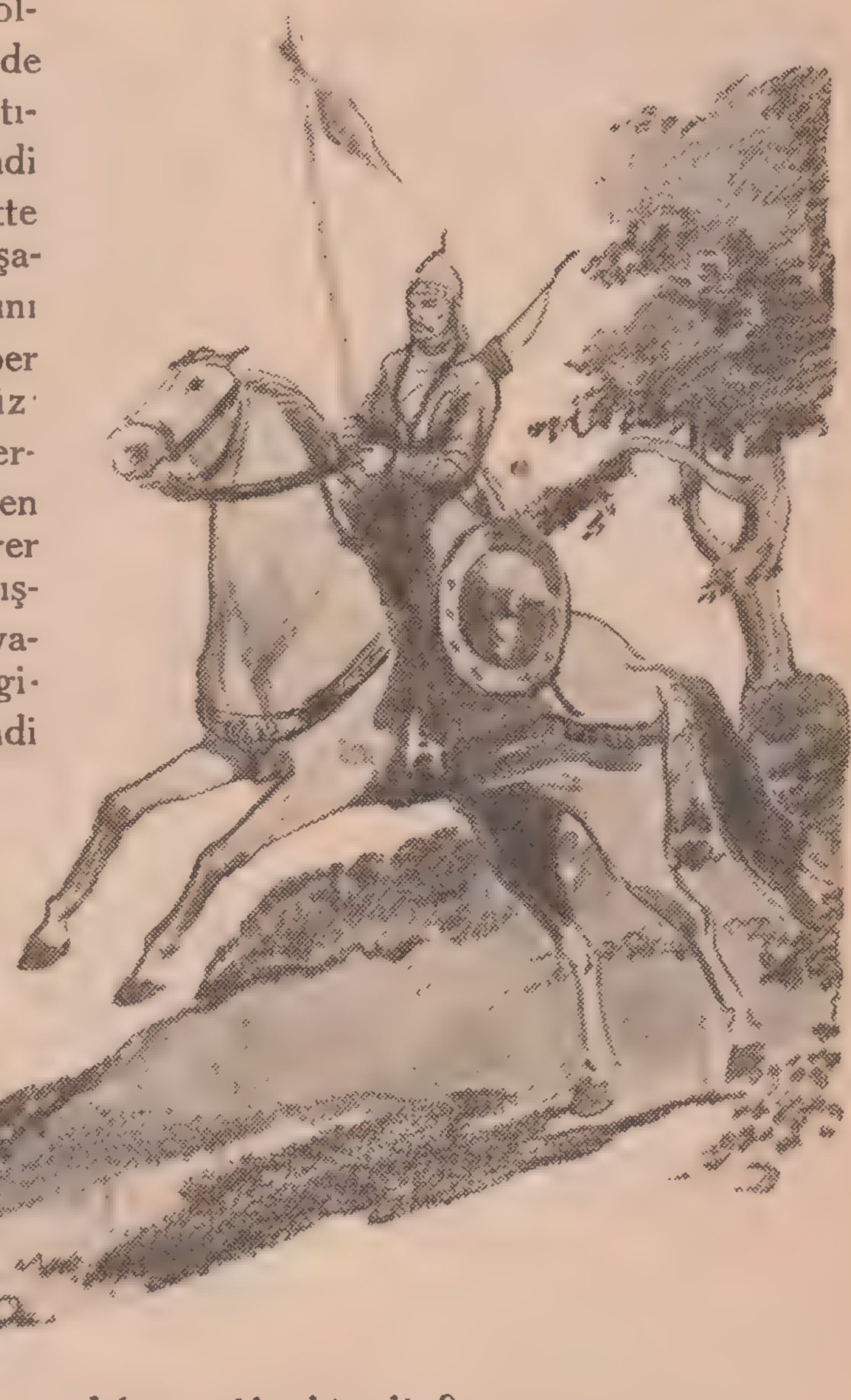

Işbara Alp kimdir?

lıgaması diye alıyordu. Fakat bu fırtına, bu dolu... Bu sular, Bu ölen çeriler?... Tanrı hem yarlıgıyor hem de kızıyor muydu?

Yüzbaşı, kaç kişinin öldüğünü anlamak isteyince onbaşılara bağırdı :

— Onbaşılar! Hepiniz kendi çerilerinizi sayın!».

Onbaşılar kendi çevrelerinde toplanan erleri saymıya başladılar. Işbara Alp birer birer sordu :

— Onbaşı Yamtar!
— Buyur.
— Erlerin tamam mı?
— Bir eksik var..
— Onbaşı Sülemiş!
— Buyur.
— Erlerin tamam mı?
— Bir eksik var.
— Onbaşı Sançar!
— Buyur.
— Erlerin tamam mı?
— İki eksik var.
— Onbaşı Pars!
— Buyur.
— Erlerin tamam mı?
— Tamam.
— Onbaşı Gök Böri!
— Buyur.
— Erlerin tamam mı?
— Tamam.
— Onbaşı Arık Buka!
— Buyur.
— Erlerin tamam mı?
— Beş eksik var.
— Onbaşı Buğra!

Yüzbaşı Işbara Alp, bu soruya cevap alamadı. Yeniden bağırdı :

— Onbaşı Buğra!

Tok bir ses cevap verdi :

— Onbaşı Buğra uçmağa varmıştır.

— Erleri tamam mı?
— Tamamdır.
— Onbaşı Kara Budak!
— Buyur.
— Erlerin tamam mı?
— Üç eksik var.
— Onbaşı Üç Oğul!
— Buyur.
— Erlerin tamam mı?
— Bir eksik var.

Işbara Alp, onbaşılara eksiklerini sorarken elindeki bir çeteleye bıçağı ile eksikleri çiziyordu. Sorgu bitince hepsini saydı. On üç er ve onbaşı Buğra ölmüşlerdi.

Güneş ortalığı ısıtıyordu. Gökte koyun tüyüne benziyen ak bulutlar vardı. Geceleyin sırsıklam olup üşüyen çeriler, şimdi yavaş yavaş kuruyup ısınıyorlardı. Daha biraz önce, atlıların toplandığı inişte göğüslerine kadar yükselen su. önüne geleni aparan, Gök Türk ordusunun on dört yiğitini yutan su şimdi neredeydi? Türkellerinin, herşeyi bağrında eriten toprağı, yüzyıllarca durmadan kanla beslenen bozkırların toprağı sanki bu suları bir anda içmişti. Topraktan ince bir buğu yükseliyor, yükseklerde iri kuşlar uçuyordu.

Işbara Alp yeni bir buyrukla çerilerini dün gece konakladıkları yere doğru götürmeğe başladı. Daha düzlüğe yeni çıkmışlardı, ki karşıdan bir atlının kendilerine doğru dolu dizgin geldiğini gördüler. Kır bir ata binmiş olan bir çeri otuz adım önlerinde durarak bağırdı:

—Yüzbaşı Işbara Alp kimdir?

Işbara Alp at sürüp cevap verdi:

— Benim! Sen kimsin? Ne istiyorsun ?.

Atlı yere atlıyarak dizyere vurup yüzbaşıyı selâmladı :

— Ben Bağatur Şad'ın at uşağıyım. Bağatur Şadtez kendi ordusuna dönmenizi buyurdu. Çin'e akın yapılmıyacak. Çuluk Kağan ağulanıp uçmağa varmıştır [2].

[2] Uçmak — Cennet. Eski Türklerde sayılan birisi için "öldü„ yerine "uçmağa vardı„ yahut "uçavardı„ denilirdi.

Atlı bir sıçrayışta atına bindi. Dumanlı bozkırda atını yıldırım gibi sürmeğe başladı. Bozkırda atlının uzaklaşan nal seslerinden başka birşey işitilmiyordu. Işbara Alp'ın erleri arasında bir ölüm sessizliği vardı. Donmuş kalmıştılar. Kimse bir söz söylemiyor, soluk almaktan çekiniyorlardı. Işbara Alp başını göğe kaldırdı. Dün geceki uğursuz kara bulutu aradı. Boşa attığı oku düşündü. Geceki borayı, fırtınayı, doluyu gözönünden geçirdi : « Tanrı ulu Kağanımızı alarak bizden yüz çevirdi » dedi. Sonra sararmış, fakat sessiz, kendisine bakan çerilerine buyruk verdi :

— Ardımdan tez gelin! Erken varmalıyız!

Sonsuz bozkırda 86 atlı uçuyordu. Çuluk Kağan'ın inisi [3] Bağatur Şad'ın buyruğu altında olan yüzbaşı Işbara Alp onun ordusuna gidiyordu. Dakikalar geçtikçe atların hızı artıyor, kaşlar çatılıyordu. Atların yeleleri, çerilerin uzun kumral saçları havada dalgalanıyordu.

(Arkası gelecek sayıda)

[3] İni — Küçük erkek kareeş.

Küçük kardeşlerinize bir hediye vermek istiyor, onların da sizler gibi güzel şeyler okumasını dileyorsanız, yapacağınız bir tek şey var:

Bütün Dünyanın en güzel en ucuz çocuk gazetesi.

Yavrutürk'ü almalı, tanıtmalı ve okutmalısınız.

(Başı 1 inci sayıda)

Hepsi bizim posta işlerimizi görürler. Biz bu Maniz'leri düşmanlarımız olan Zibui ve Pufus'lara karşı ok diye de savururuz. Maniz'leri kullanmak için, herhangibirini elimize alır ve gözlerine bakarız. Artık ozaman maniz bizim isteğimize ve dileğimize esir olur.

İzci başkanı :

— Evet.. dedi. Ben de İstanbul'da köpeğime böyle yapardım.

Ronkor tekrar düşündü :

— Sonra madenden kaplarına koyar ve salıveririz.

Bütün izciler ve makinistler hayret içinde kalmışlardı. Ronkor :

— Sizin gördüğünüz iki ok ta dedi, Adliye direktörüne gönderdiğimiz günlük haberdir. Adliye direktörü Sakalma'nın birinci şehri olan Kana'dadır.Kana, çok güzel bir şehirdir.

—Şimdi izin verirseniz bir iki sorgum daha var. Gözleriniz doğuştan mı böyledir.. yoksa sonradan mı yapılmadır? Uzakları görür mü ?..

— Doğuştan böyledir. Pek uzakları görürüz. Meselâ ufuktaki herhangibirşeyi küçük olarak fakat en ufak köşelerine kadar görürüz.

— Peki, kulakları ve burnu anlıyorum.. lâkin bu küçük ağızla ne yiyebiliyorsunuz ?.

— Bizim yediğimiz şeyler yağ gibi ağır birtakım sulardır. Yiyeceklerimizde, otlardan, madenlerden ve hayvanlardan hulâsalar bulunur. Çok kuvvetli yeriz.

— Sizin vücutleriniz bizimkilerden pek başka..

— Elbette, sularla beslenebilecek bir vücut başka olur.

— İyi ama, kollarınız neye dört dirsekli ve ayaklarınız neye demir parmaklıklar gibi dimdik ?. Nasıl oluyor da dinlendiğiniz zamanlar bacaklarınız gövdenize giriyor ?.

— Bizim iskeletimiz pek serttir. Bizde sizin gibi yumuşak etler yoktur. Bizde sinir de yoktur. Kemiklerimizdeki ilik hep bunların işini görür. Bizde kan da yoktur. Asıl vücudümüzde iş gören şey hep iliktir. Her kımıldayışımız onun yolıyladır. Biz iliğimizle havadan elektrik alırız. Bu elektrikle ayağımızın altında gördüğünüz ve paten dediğiniz makineler işlerler. Bir elimizdeki altı parmağımızı elektrikliyerek düşmanımızı yakabiliriz.. Bizde silâh dediğiniz şeyler yoktur. Meselâ o gördüğünüz okları da biz vücutlerimizdeki elektrik yardımile göndeririz. Bilginlerimiz, silâhtan ziyade havadaki elektriği kullanmağı düşünmüşlerdir.

İzciler ve Fettah ile Sedat boyuna hayretten hayrete düşüyorlardı.

Demir merakla :

— Bir sorgu daha.. Bay Ronkor. dedi. Herşeye ad veriyorsunuz. Sakalma'ya da bir ad koymuşsunuz, elbette sizin de bir adınız olacak...

— Benim adım Vrat'tır. Memurluğum da, bekçi askerlerin üçüncü sınıf başkanlığıdır. Üçüncü sınıf sizin kafanızdan geçen bölük olsa gerek.

— Şu halde siz bir yüzbaşısınız..

Çocuklardan birisi :

— Bir sorguum daha var yüzbaşı Vrat.. diye bağırdı. Siz yalnız Sakalma'dan bahsettiniz. Sakalma'da birçok milletler yok mudur ?. Yalnız bir millet mi vardır ?.

Ronkor, cevap verdi :

— Sakalma yıldızında yalnız bir cins yaratıkların oturduğu bir yer vardır. burada Ronkor'lar ve onlara uşaklık eden Zibui'ler otururlar Ayrıca birçok adalarda da Zibui'lerle Pufus'lar yalnız başlarına otururlar. Tana şehri büyük hükûmetin merkezi olduğu gibi Sakalma yıldızının da merkezidir. Sakalma'da yalnız bir Ronkor devleti vardır.

— Çok teşekkür ederiz. Artık sormak sırası size geldi.

XXVI

Vrat bayılıyor

Ronkor'un içini merak kemiriyor olacaktı. Demir ayağa kalkarken, Vrat'ın düşüncelerini sanki kendi düşünüyormuş gibi okudu. Yüzbaşı :

— Evet ! diyordu. Sıra bende. Fakat siz hiçbirşey söylemeyin. Sizi dünyadan buraya getiren bu akıllara hayret verici makinenin bir ucundan öteki ucuna kadar beraberce gezelim. Siz her aletin veya makinenin önüne geldiğimiz zaman durun ve onun ne olduğunu düşünün. Ben de böyle aklınızdan geçenleri gözlerinizden okurum. Sonra, bir ricam daha var. Benim

vücudünüze de dokunmama izin verin..

İzci başkanı:

— Olur.. dedi.

Radyoplanın içinde gezmeğe başladılar. Bu gezinti hiç te uzun sürmedi. Yarım saat içinde yüzbaşı Vrat, öğrenilecek ne varsa hepsini görmüştü. Bu çağ içinde Tekdemir bir kelime bile söylemiş değildi.

Bu iş böylece bittikten sonra, elbirliğile, şimdi ne yapacaklarını düşündüler. Başkan, bütün izcilerin ne düşündüklerini sordu. Ve nihayet, evvelâ sürgün adasının içindeki mağaraları gezmeğe karar verdiler. Ondan sonra da bütün hızlarile büyük Tana şehrine gideceklerdi. Ronkor, buna hemen razı oldu.

Kanatlı oklar, yıldırım gibi saldırdı.

Vrat'ın, R-1' e gelişindenberi Demir'le Sabiha, hep kendilerini düşünmüşlerdi. Bu arada ne Mühendis Hâmit Torna'ya telefon etmek hatırlarına gelmiş, ne de R-2' de neler olup bittiğini sormayı düşünmüşlerdi. Tek Erkmen:

— Toprağa inmeden birkaç dakika evvel, Bay Hâmid'e telefon etmeliyiz.. dedi. Bu işi sen yaparsın Sabiha. Bu çağda ben de R-2' ye telefon eder, orada ne olduğunu öğrenirim. Sabiha Hemen radyotelefon makinesinin başına geçti. Ve Mühendis Hâmid'in telefonunu açtı. Bu, cidden şaşılacak bir makineydi. Gayet ince bazı aletler vasıtasile, milyonlarca kilometre uzaktan sesini yeryüzüne işittirebiliyordu.

Demir'e gelince, o da R—2 ile konuşmağa başlamıştı:

— Allo.. Gökhan.

Bir iki saniye sonra Gökha'nın sesi duyuldu:

— Allo.. Demir.. ne var?.

— Nasıl sizin Ronkor'la anlaştınız mı?.

— Evet.. bütün düşüncelerimizi okuyor. Biz de onunkileri okuduk..

— İşinize yarıyacak herşeyi öğrendiniz mi?. Adı neymiş?

— Adı Silas. Sizinkinin adı ne?.

— Vrat. Şimdi dinle Gökhan. Biz hemen yere ineceğiz. yeraltı mahzenlerini gezmek istiyoruz. Sonra Ronkor'larla beraber radyoplanlara binerek Sakalma'nın merkezi olan Tana şehrine gideceğiz.

— Peki. Daha birşey var mı?

Demir bir cevap verecekti, lâkin bir haykırma, izci başkanını yerinden sıçrattı. Bağıran İlhan'dı. Bütün çocuklar ona koşuştular. Gördükleri şey hem hepsini şaşırttı, hem de korkuttu:

Vrat,dinlenme halinde iken.. yani bacakları gövdesine geçmiş bir halde dururken birdenbire tuhaflaşmış, yere düşmüştü. Boynu tamamile ikiye bükülmüştü. Gözleri yüzüne gömülmüş gibiydi. Gözlerinin rengi kararmıştı. Yerde hareketsiz yatıyordu.

Demir:

— Eyvah.. dedi. Galiba öldü.

Bu sırada Sabiha da Hâmit Torna'ya verdiği raporu bitirmiş, radyotelefonu yerine asmıştı. Herkes Vrat'ı öldü sanarken:

— Hayır, hayır.. dedi. Bu, ölme değil, bayılmadır sanırım. Uçakta bulunduğundanberi Ronkor, hiç te alışık olmadığı bir havayı teneffüs ediyor. Buradaki hava dünya havasıdır. Vrat bunu uzun zaman teneffüs edemezdi.

Tek Erkmen:

— Çok doğru, dedi. Sedat, çabucak yere inelim... Fettah, kapıyı aç.

Demir gene telefona koştu:

— Allo.. allo. Gökhan. Hemen yere iniiniz.. bizim Ronkor bayıldı. Uçaktaki hava bunlara yaramıyor.. belki Silasın da başına böyle bir şey gelir.

İki dakika sonra radyoplanlar yere inmişlerdi. Bir taraftan Demir, öteki uçaktan da Gökhan kolaylıkla kollarına aldıkları baygın Vrat'ı ve ondan aşağı kalmıyan Silas'ı indirdiler. Herkes radyoplanlardan çıktı ve makinelerin kapakları hemen kapandı.

Bütün İzcilerde merak son dereceye varmıştı. Hepsi Ronkor'ların öleceğinden korkuyorlardı. Sabiha diğer kızların sorgularına cevap olarak:

— Eh... ne yapalım.. dedi. Onlara nasıl bakılacağını biz tabiî bilemeyiz. Beklemekten başka çare yoktur.

Böylece heyecan içinde bir çeyrek saat kadar beklediler. Bu çağ içinde iki Ronkor da hiçbir canlılık eseri göstermediler.

Sonra nihayet, çocukların sevinçli bakışları arasında yavaş yavaş canlandılar. Bunun da ilk farkına varan gene İlhan oldu. Toprağa oturmuş, Vrat'ın acayip kafasına bakıyordu. Birdenbire bağırdı.

—A, bakın bakın gözlerindeki mavilikler parlamağa başladı.

Hakikaten de Vrat'ın saf gözleri parıldamakla kalmamış, Ronkor iyice canlanmıştı. Yavaş hareketlerle gözleri gene sümüklü böcek hortumları gibi dikiliyordu. Demir Silas'ta da aynı değişikliği gördü.

— Of.. dedi.. çok korktuk. Bir daha dikkat edelim de böyle birşey olmasın.

Bu sırada birdenbire aklına Vrat'la Silas'ın arkadaşları olan diğer dört Ronkor geldi. Ronkor'lar ortalıktan kaybolmuşlardı. Acaba nerede idiler?.

Her tarafa baktı. Ne sahilde, ne ormanda, ne de çayırda, gözlerinin görebildiği hiçbir yerde dört Ronkor'dan bir eser yoktu.

XXVII

Ronkor'lar ne olmuşlardı?

Tek Erkmen:

—Çocuklar..diye bağırdı.Biz yukarıda Vrat ve siz de Silas'la konuşurken aşağıda kalan öteki dört Ronkor'u unuttuk. Bunlar nerede kaldılar?. Baksanıza görünürde kimsecikler yok.

Bu arada İlhan söze karıştı:

— Demir ağabey.. benim aklıma birşey geldi. Sözünüzü kestim ama. Çünkü hemen söylemezsem belki unuturum diye hani..

— Ne var?.

— Düşündüm ki, bu Ronkor'lar hep birbirlerine benziyorlar biz Vrat'la Silas'ı ötekilerinden nasıl ayırt edeceğiz?

Sahi de, bu çözülmesi icap eden bir bilmece idi. Hepsi düşünmeğe başladılar. Düşünülmiyecek şey değildi ki. Vrat'la Silas, yusyuvarlak kafaları, kızıl vücutlerindeki uzun kolları ve acayip bacaklarile birbirlerinden ve ötekilerden ayırt edilecek gibi değildiler. Boylar, şişmanlıklar, renk nasılsa burun delikleri, ağız ve kulaklar da öyleydi.

Bu sırada iki Ronkor iyice kendilerini toplamışlardı. Başları doğrulmuş, gözleri de gene tabiî parlaklığını ve rengini almıştı. Demir,iki Ronkor'un karşısına geçerek:

— Eh.. dedi. Bayıldığınızı biliyor musunuz bakalım?.

Vrat'ın düşüncesi cevap verdi:

— Evet.. Birdenbire bayıldık. Sebebi de sizin düşündüğünüz gibi, radyoplanın havasile Sakalma'nın havası arasındaki fark.

Sabiha sordu:

— Kendinizde hiçbir fenalık hissetmiyor musunuz?

Silas ile Vrat birlikte:

— Hayır.. dediler.

Yavuz da:

— Çok korktuk tu.. dedi.

Vrat ve Silas ise:

— Teşekkür ederiz.. dediler. Bizi bukadar düşündüğünüze çok teşekkür ederiz. Buna karşılık bizim dostluğumuzu kazandınız.

Fakat iyileşir, iyileşmez iki Ronkor da,hemen diğer Ronkor'ları aramağa başlamışlardı. Bu işe pek şaşıyorlardı. Her ne kadar yenidünyada konuşmak, düşünceleri okumakla oluyordise de bu, ancak iki kişi, yani iki Ronkor karşı karşıya bulundukları zaman mümkündü. Uzakta olunca onlar da insanlar gibi birbirlerine düşüncelerile haber veremiyorlardı. Hattâ okadar, ki iki Ronkor karşı karşıya gelseler de düşüncelerini birbirinden saklamak isterseler, gene birbirlerinin ne düşündüklerini anlıyamıyorlardı.

Bu yüzden diğer dört arkadaşlarını göremiyen iki Ronkor, onların şimdi, nerede olduklarını da bilemiyorlardı.

Silas yedek subay, Vrat'ta yüzbaşıydı. Öteki dört Ronkor'dan birisi de gene bir subaydı. Bu subayın adı Parfid ti. Çocuklar, bütün bunları bir dakika içinde karşı karşıya düşünce değiş tokuşu yapan iki Ronkor'dan anladılar. Vrat diyordu ki:

— Parfid'le diğer üç erin emir almadan buradan uzaklaşarak mağaralarına dönmelerine bir mana veremiyorum. Çok tuhaf bir şey bu..

(Arkası gelecek sayıda)

SPOR

Romanya C. F. R. takımının şehrimizde yaptığı maçlar

Bu hafta, Romanyanın en kuvvetli takımlarından olan C. F. R. nin şehrimizde yaptığı maçlardan dolayı likmaçları yalnız ve bir tek olarak Şeref alanında yapıldı.

Bu alanda yapılan ilk maç ikinci kümeden Beylerbeyi ile Altınordu arasında oldu. Bu iki musavi kuvvetin yaptığı maç çok heyecanlı oldu ve Beylerbeyinin 2-1 galibiyetile neticelendi.

Son maçı Vefa-Anadolu yaptılar. Son zamanlarda kuvvetli bir takım haline giren Vefa hiç ümit edilmediği halde Anadoluya 1-2 mağlûp oldu.

C.F.R.4—MUHTELİT 1

C. F. R. nin ilk yaptığı maç Cumartesi günü Beşiktaş - Galatasaray muhteliti ile oldu. Muhtelit bu maça şu şekilde çıktı.

Avni (G.S.) - Reşat (G.S.) - Lütfi (G.S.) - Faruk (B.J.K.) - Salim (G.S.) - Feyzi (B.J.K.) - Necdet (G. S.) — Rıdvan (B. J. K.) - Gündüz (G.S.) - Hakkı (B. J.K.) - Danyal (G.S.).

Oyun bir çamur deryası içinde yapıldı. Hem öyleki topu çamurdan çıkarıp sürmek bir maharet oluyordu. Onun içindir, ki heryerde ve her şerait altında maç yapmağa alışkın ve bir sürü gizli favullerile de karşıki takımın maneviyatını bozmağa yarayan oyunları ile profesyonel Romen takımı tabiatile sahaya hâkim oldu.

Avni sıkı bir kafa şütünü karşılıyor.

Bir de hiç hazırlıksız bir surette sahaya çıkıp ilk defa yan yana oynayan muhtelitin anlaşması da mümkün olmayordu. Eğer G. saray ve Beşiktaş ayrı ayrı birer maç yapsalardı muhakkak ki çok daha iyi bir netice alınırdı.

Sonra bu gibi vaziyetlerde biraz da tecrübe ister. Yani hemen vaziyetin icabettirdiği şekle uymak.

Halbuki bu maçta muhtelit tamamile bozuk, sinirli ve kendinden emin olmıyan bir haleti ruhiye içinde oynadı. Rakip oyuncuların sertliğine kapıldılar ve hiç te yakışıksız vaziyetleri ne yazık ki bize seyrettirdiler.

Bir kere her sporda olduğu gibi bilhassa futbolda da oyuncuların tamamile kendilerine hakim olması ve şuurlarile oynamaları lâzımdır.

Kendini kaybeden bir oyuncunun yalnız kendisine değil diğer bütün arkadaşlarına da zararı dokunur. Hattâ bütün takımın aynı hataya kapıldığı da çok görülmüştür.

Neyse biz maça gelelim: ilk akını üstüste Romen'ler yaptılar. Daha ilk anlarda muhtelite üstünlüğünü gösterdi. Seri inişlerle bizim kaleyi boyuna tehlikeye soktular ve Salim'in ters bir vuruşunu kapan soliçlerinin ortalayışından da ilk gollerini yaptılar.

Bizimkiler gayrette, fakat topu bir türlü doğrultup kaleye şüt çekemiyorlar.

Biraz sonra muhtelit müdafaasının çok bunaldığı bir sırada yerde yatan Reşad'ın eline değen top muhtelitin 2 inci gölü yemesine sebep oldu.

Ve birinci devre 2 - 0 Romen'lerin galibiyetile bitti.

İkinci devreye muhtelit değişik bir takımla çıktı. Bülent

OYUNLAR

sol açığa Eşfak sol içe geçmişlerdi. Muhtelit biraz canlanır gibi oldu. Üst üste yaptıkları akınların birinde Gündüzün çektiği bir şüt Romen müdafiininde yardımile Romen kalesine girdi. Romen'ler bundan sonra galibiyeti behemehal kaçırmamak için büsbütün sertliğe başladılar. Bir defasında Avni'yi bayılttılar. Yerine Mehmet Ali geçti ve bir frikikten muhtelite üçüncü gollerini attılar. Bu golden sonra muhtelit bir penaltı kazandı fakat bunu da kaçırdı. Ve 4.cü bir gol de yiyerek maçtan 1-4 gibi acı bir mağlubiyetle çıktılar.

FENER - GÜNEŞ 2 — C.F.R. 2

Romen takımı son maçı pazar günü Fener - Güneş muhtelitile yaptı.

Hüsamettin (F.B.) — Faruk (G.) — Fazıl (F.B.) — Yusuf (G.) — Angelidis (F.B.) — M. Reşat (F.B.) — Naci (F.B.) — Esat (F.B.) — Melih (G.) — Rebiî (G.) — Fikret (F.B.) şeklinde çıktı.

Birinci devreyi iki taraf ta hiçbir gol yapamıyarak berabere bitirdi. Oyun karşılıklı akınlarla geçti. Muhtelit bilhassa sol taraf ile çok çalıştı. Fikret tarafından sürülen her hücum Romen müdafaasını bunaltıyordu.

Yalnız bu devrede Faruk ve Angelidis sakatlanarak oyundan çıktılar.

İkinci devrede Faruk'un yerine Yaşar geçti. Muhtelit hücumda Esat'tan bir pas alan Rebiî kaleye bir şüt çekti. Kaleci bloke edemedi, kaçırdı. Ve topa yetişen Melih'te ilk golü attı. Biraz sonra Rebiî'nin bir pasını alan Fikret biriki sıyrışla kaleye kadar aktı. Fakat Romen müdafaası çelme ile Fikreti düşürdü. Hakemin verdiği penaltıyı çeken Fikret Muhtelitin ikinci golünü yaptı. Bu golden sonra muhtelit belki yorgunluğundan olacak gevşemeğe bilâkis Romen'ler de hızlarını arttırmağa başladılar.

Oyunun bitmesine on dakika kala birinci ve arkasından ikinci gollerini atan Romenler muhakkak bir mağlubiyetten beraberlik suretile kurtulabildiler.

Ne yazık ki kazanılmış bir maçı kaybettik.

C. DEMİRAY

Hüsam yerde ellerini açmış imdat bekliyor.

ÇIRAK UÇMAN Kuponlarımız

6 ıncı sayımızda okurlarımıza bir kolaylık göstermek için bir ÇIRAK UÇMAN kuponu verdik. Bize bu kuponla 20 kuruşluk pul gönderenler ÇIRAK UÇMAN'ın ilk 16 sayısını alabileceklerdi. İki hafta içerisinde okadar çok isteyici karşısında kaldık, ki elimizdeki ÇIRAK UÇMAN kolleksiyonları bitmek üzere bulunuyor. Son kalan birkaç kolleksiyonu da almak isteyenler acele etmelidirler.

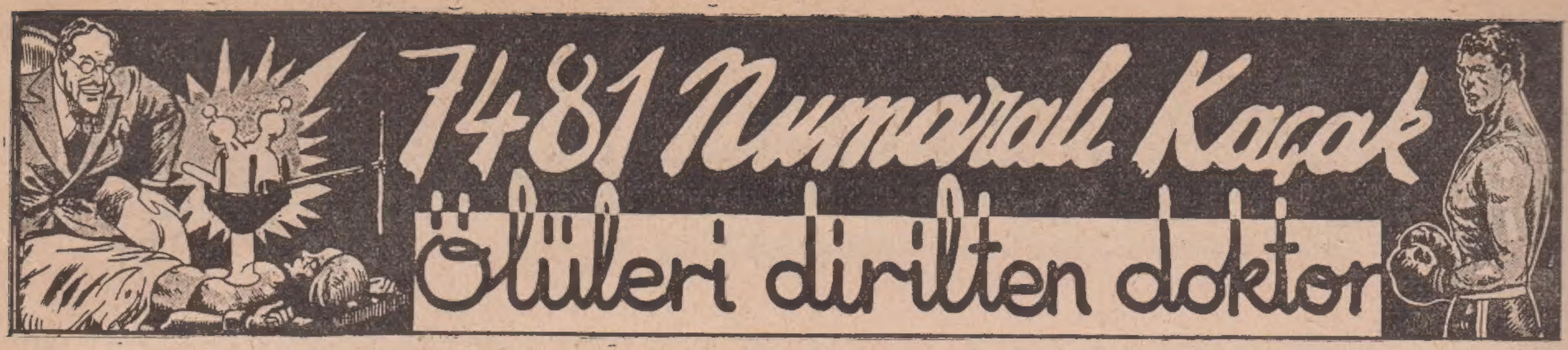

Büyük Sinema Romanı :

Geçen sayıların özü:

Doktor *Voldinef* isminde bir bilgin, Çinde ölüleri diriltmenin yolunu bulmuştu. Bu adam, Amerikaya gelince bir konferans verdi. Sonra *Niger* adlı bir delikanlıyı diriltti. Meğer bu adam bir kürek kaçağı imiş. Polisler gelip doktordan *Niger*'i istediler. Lâkin *Voldinef* bu Habeşliyi çok seviyordu. Onu tekrar iyi bir insan yapmak istiyerek polisleri atlattı. Bir aralık lâboratuvarın yanındaki odada yorgunluğunu gidermeğe çalışan bilgin; fena rüyalar görür ve vicdan acıları çekerken, yandaki odada asistanı doktor *Röne*'nin karısı *Elen*'e sataştığını duydu. Uyku sersemliğile eline bir tabanca alarak içeriye girdi.

Doktorun karısıyla, hasta bakıcı *Keti*, *Voldinef*'in *Röne* ile birlikte girdikleri odaya gelince *Niger*'i elinde dumanlar tüten bir tabanca ve *Röne*'yi de kanlar içinde yatar bir halde odada buldular. *Voldinef* yoktu.

Niger, polisler tarafından yakalanınca, *Röne*yi *Voldinef*'in değil, kendisinin öldürdüğünü ve kendisine canını tekrar vermiş olan adamın elinden tabancayı kaptığını anlatıyor. Böylece doktoru lekelenmekten kurtarmış ve kendini korumak zorunda kalarak asistanı öldürmüş olduğunu söylüyor.

KENDİMİ KURTARDIM. FAKAT YİNE ÜZERİME ATILINCA, ARTIK SABRIM TÜKENDİ BİR AZ EVVEL ELİME ALMIŞ OLDUĞUM TABANCA İKİ DEFA PATLADI VE RÖNE YERE YIKILDI.

84

KETİ, POLİSTE SORGUYA ÇEKİLİYOR.

NİGER İKİ KURŞUN ATTIKTAN SONRA VOLDİNEFİ NEREDE BULDUNUZ?

85a

85 b.

ODASINDA, YERDE BAYGIN YATIYORDU

BİR AZ SONRA VOLDİNEFİN KARISI SORGUYA ÇEKİLİYOR

-BEN KETİ İLE BERABERDİM. ONUN SÖZLERİ DOĞRUDUR.

86

DETEKTİF VALTER CİN HERKESİ DİNLEDİKTEN SONRA FİKRİNİ DE KOMİSERE UZUN BOYLU ANLATTI.

87

BEN BU İŞE İNANMAYORUM. NİGER, DOKTOR RÖNEYİ BİR YUMRUKTA YERE SEREBİLİRDİ. KANA SUSAMIŞ BİR ADAM DEĞİLDİR Kİ TABANCAYA ELATSIN.

(Arkası gelecek sayıda)

KISKAÇ HAMDİ

Gözünüzü açın!. Etrafınıza dikkatli bakının. **Kıskaç Hamdi,** yanı başınızda, karşınızda, gözlerinizin önünde duruyor. Bol sayfalı, bol yazılı, güzel, renkli kapak içersinde, tutarı yalnız 5 kuruştur. Heryerde var. Gazetenizi aldığınız satıcıdan onu da sorun.. **Kıskaç Hamdi**'siz Ateş olmaz.

ABONE — İLÂN

Altı aylığı 26 sayı 130 Kuruş
Yıllık abone 52 „ 250 „
Bir sayıfalık ilân 1 defa için 15 Lira
Santim murabbaı 5 kuruştur.

İDARESİ

İstanbul : Ankara caddesi No. 115 de
Türkiye Yayınevi tarafından çıkarılır.
Basıldığı yer: TÜRKİYE Basımevi
Sahip ve U. Yazı Direktörü Tahsin DEMİRAY

Bu çocuklar kimin oğlu?

Yeni BULMACA Serimiz: 2

B. Baba

Geçen sayıda başladığımız yeni bulmaca serisinin ikincisini de bu hafta veriyoruz. Evelce de anlattığımız gibi yapılacak şey, altı sayıda verilecek babaların hepsinin teker teker oğullarını bulmaktır. Bu sayıya **B. Baba'** nın resmini koyduk.

Bu bulmacaların çözülerini teker teker göndermiyeceksiniz. Altıncı **F. Baba'** nın da resmi verilinceye kadar bekliyecek ve bütün çözüleri birlikte idaremize göndereceksiniz.

Bulmacaları doğru çözenlerden 200 kişiye :

10.000 Kuruşluk Hediye

dağıtılacaktır. Bunlardan :

Birinciye: Güzel bir fotoğraf makinesi — İkinciye: Bir masa saati — Üçüncüye: Bir futbol topu — Dördüncüye: Bir boyun atkısı — Beşinciye: Bir okul çantası — Altıncıya : Bir yazı takımı (kalemile beraber) — Yedinciye: Bir çift eldiven — Sekizinciye: Bir bel kemeri — Dokuzuncuya: Büyük bir sulu boya takımı — Onuncuya: Bir dolma kalem.

(Arkası gelecek sayıda)